YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)

16 päivänä lokakuuta 1997 *

Asiassa C-140/96 P,

Konstantinos Dimitriadis, Euroopan tilintarkastustuomioistuimen entinen virkamies, kotipaikka Luxemburg, edustajanaan asianajaja Markos Papazissis, Thessaloniki, prosessiosoite Luxemburgissa 4 A boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-294/94, Dimitriadis vastaan tilintarkastustuomioistuin, 28.2.1996 antaman tuomion (Kok. H. 1996, s. I-A-51 ja II-151) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan tilintarkastustuomioistuin, asiamiehinään oikeudellisen osaston ylempi hallintovirkamies Jean-Marie Stenier ja osaston virkamiehet Christos Komninos ja Paolo Giusta, prosessiosoite Luxemburgissa Euroopan tilintarkastustuomioistuin, 12 rue Alcide de Gasperi, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Schintgen ja tuomarit G. F. Mancini (esittelevä tuomari) sekä G. Hirsch,

julkisasiamies: C. O. Lenz,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Dimitriadis on yhteisöjen tuomioistuimeen 29.4.1996 jättämällään valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan sekä EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön vastaavien määräysten nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-294/94, Dimitriadis vastaan tilintarkastustuomioistuin, 28.2.1996 antamaan tuomioon (Kok. H. 1996, s. I-A-51 ja II-151, jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla hylättiin valittajan kanne, jolla hän vaati nimittävän viranomaisen 8.3.1994 tekemän päätöksen nro 8543, jolla hylättiin valittajan 26.11.1993 esittämä avustamisvaatimus, kumoamista ja korvausta väitetystä aineettomasta vahingosta.

2 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut Dimitriadisin ja tilintarkastustuomioistuimen välisen riita-asian taustalla olevista tosiseikoista seuraavaa:

"1. Tosiseikkojen tapahtumahetkellä kantaja oli Euroopan tilintarkastustuomioistuimen käännösosastolla Kreikan jaoston kääntäjänä.

2. Kreikan jaoston päällikkö ja valittajan esimies K oli 24.11.1993 jättänyt kantajan työhuoneeseen tämän käännettäväksi osoitetun tekstin, jonka oli määrä valmistua

9.12.1993. K ja valittaja keskustelivat 25.11.1993 kantajan työhuoneessa tekstin kääntämisestä. Kantaja esitti, ettei hän ehtisi kääntää asiakirjaa asetetussa määräajassa, koska hänen piti tällä ajanjaksolla pitää kolme lomapäivää tiettyjen kotitöiden vuoksi ja koska hänellä oli terveydellisiä ongelmia (huimausta). Kantaja ehdotti, että teksti annettaisiin osaston jonkin muun kääntäjän käännettäväksi.

3. Keskustelu muuttui sävyltään ärtyneeksi. K nimitteli kantajaa sanoilla 'vlakas' (kreikankielinen sana) ja 'assichtir' (turkinkielinen sana), jotka ovat kantajan mukaan loukkaavia (ja merkitsevät 'idiootti' ja 'vedä k....').

4. Kantaja nosti 26.11.1993 herjaussyytteen Luxemburgin syyttäjävirastossa ja teki Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 24 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisen avustamisvaatimuksen.

5. Koska kantaja ei ollut vaatimuksessaan noudattanut tiettyjä muotomääräyksiä, nimittävä viranomainen pyysi 8.12.1993 lähettämällään kirjeellä kantajaa tekemään uuden vaatimuksen.

6. Kantaja teki 9.12.1993 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukaisen vaatimuksen hallinnollisen tutkinnan aloittamiseksi ja kurinpitoseuraamusten määräämiseksi K:lle.

7. Nimittävä viranomainen määräsi henkilöstösääntöjen 24 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti 14.1.1994 käännösosaston päällikön F:n tekemään selvityksen kantajan avustamisvaatimuksessaan esittämien seikkojen todenmukaisuudesta.

8. Selvityksessä kuultiin 19.1.1994 kantajaa ja K:ta sekä kantajan kutsumina todistajina neljää käännösosaston virkamiestä. Lisäksi 27.1.1994 kuultiin vielä yhtä todistajaa.

9. Nimittävä viranomainen katsoi selvityksessä ilmi tulleiden seikkojen osoittavan, että kantaja ja K olivat yhdessä vastuussa tapahtuneesta, ja päätti kuulla kumpaakin virkamiestä henkilöstösääntöjen kurinpitomenettelyä koskevan 87 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti. Menettelyssä käsiteltiin kantajan osalta kolmea tilannetta, joissa kantaja oli kieltäytynyt suorittamasta työtehtäviään, eli yhtenä näistä tilanteista 25.11.1993 sattunutta välikohtausta, ja K:n osalta tätä 25.11.1993 sattunutta välikohtausta. Asianosaisia kuultiin 28.1.1994. Kahta muuta Kreikan jaoston virkamiestä kuultiin todistajina 31.1.1994.

10. Kantaja lopetti toimintansa tilintarkastustuomioistuimen kääntäjänä 31.1.1994 ja siirtyi juristilingvistiksi Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen.

11. Selvityksen päätyttyä tilintarkastustuomioistuimen nimittävä viranomainen päätti kantajalle 8.3.1994 lähettämässään kirjeessä nro 8543, että kantajan avustamisvaatimus hylätään. Päätös perustuu siihen, että selvityksessä oli ilmennyt seikkoja, jotka osoittivat kantajan ja vastaajan olevan yhteisesti vastuussa tapahtuneesta, ja välikohtaukseen. Nimittävä viranomainen toteaa seuraavat tosiseikat: K ei ollut missään vaiheessa kiistänyt lausuneensa mainittuja sanoja, ne oli esitetty riidan yhteydessä ja K oli häntä 19.1.1994 kuultaessa tarjoutunut esittämään anteeksipyyntönsä. Nimittävä viranomainen oli tullut siihen tulokseen, että osaston edun mukaista ei ollut ryhtyä ankarampiin toimenpiteisiin K:ta vastaan.

12. Nimittävä viranomainen ilmoitti kantajalle 8.3.1994 lähettämässään kirjeessä nro 8544, että se oli päättänyt lopettaa kantajaa koskevan kurinpitomenettelyn ja olla määräämättä kurinpitoseuraamuksia. Nimittävä viranomainen katsoi, ettei kahta tapausta niistä kolmesta tapauksesta, joissa kantaja oli kieltäytynyt suoritta-

masta työtehtäviä, ollut näytetty toteen eikä kolmas tapaus (josta 25.11.1993 sattunut välikohtaus johtui) riittänyt kurinpitoseuraamusten määräämiseen, vaikka kantajan esittämät perustelut eivät olleet vakuuttaneet nimittävää viranomaista.

13. Nimittävä viranomainen ilmoitti K:lle 9.3.1994 lähettämällään kirjeellä, että se oli päättänyt lopettaa K:ta koskevan kurinpitomenettelyn ja olla määräämättä kurinpitoseuraamuksia.

14. Kantaja teki 11.4.1994 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen valituksen nimittävän viranomaisen 8.3.1994 tekemästä päätöksestä nro 8543. Kantaja vaati, että ryhdyttäisiin tarpeellisiin toimenpiteisiin hänen oikeussuojansa varmistamiseksi henkilöstösääntöjen 24 artiklan mukaisesti ja että hänelle maksettaisiin 25 000 ecua vahingonkorvauksena nimittävän viranomaisen asennoitumisesta hänelle aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä.

15. Nimittävä viranomainen hylkäsi eksplisiittisesti valituksen 1.7.1994 lähettämällään kirjeellä."

3 Nimittävän viranomaisen hylkäävän päätöksen johdosta kantaja nosti 27.9.1994 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämällään kirjelmällä kumoamiskanteen, jossa hän vaati, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

1) kumoaa 8.3.1994 tehdyn päätöksen nro 8543 ja 1.7.1994 tehdyn päätöksen nro 8912, jolla valitus hylättiin;

2) velvoittaa vastaajan maksamaan näistä päätöksistä ja nimittävän viranomaisen asennoitumisesta kantajalle aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä vahingonkorvauksena 25 000 ecua;

3) velvoittaa vastaajan yhteisvastuullisesti maksamaan kantajalle 100 000 BEF henkilöstösääntöjen 24 artiklan toisen kohdan perusteella vahingonkorvauksena K:n hänelle lausumien sanojen aiheuttamasta henkilökohtaisesta kärsimyksestä;

4) velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksenalainen tuomio

4 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että kanne on tietyiltä osin jätetty tutkimatta ja tietyiltä osin hylätty perusteettomana.

5 Kantajan ensimmäisen kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomionsa 39 kohdassa, että toimielimen on puututtava riittävän voimakkaasti vastaavassa tapauksessa asiain kulkuun osaston järjestyksen ja työrauhan turvaamiseksi ja toimittava olosuhteiden edellyttämällä nopeudella ja huolellisuudella, jotta se voi selvittää tosiseikat ja tehdä oikeat johtopäätökset tietoisena kaikesta asiaan liittyvästä (asia T-5/92, Tallarico v. parlamentti, tuomio 21.4.1993, Kok. 1993, s. II-477, 31 kohta). Toimielin ei voi määrätä kurinpitoseuraamusta virkamiehelle, ellei tehtäväksi määrätyn selvityksen perusteella voida varmuudella osoittaa, että kyseinen virkamies on käyttäytymisellään haitannut yksikön moitteetonta toimintaa tai loukannut toisen virkamiehen mainetta tai kunniaa (asia 55/88, Katsoufros v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 9.11.1989, Kok. 1989, s. 3579, 16 kohta).

6 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut tuomion 40 ja 41 kohdassa selvittäessään, oliko tilintarkastustuomioistuin laiminlyönyt henkilöstösäännön 24 artiklan mukaisen avustamisvelvoitteensa, että tilintarkastustuomioistuin oli

— aloittanut selvitysmenettelyn asiassa vain muutaman päivän kuluttua kantajan avustamisvaatimuksesta;

— kuullut asian osapuolia;

— kuullut todistajia, joiden kuulemista kantaja oli pyytänyt;

— pannut vireille kurinpitomenettelyn kumpaakin osapuolta vastaan;

— kuullut osapuolia uudelleen kurinpitomenettelyssä;

— kuullut uusia todistajia kurinpitomenettelyssä.

7 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli tuomionsa 42 kohdassa täsmentänyt, että nimittävä viranomainen oli kuullut välikohtauksen neljää välitöntä todistajaa, eikä siltä osin kuin henkilöstösääntöjen 24 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisessa kurinpitomenettelyssä tarkoituksena on selvittää tosiseikat, sen olisi pitänytkään kuulla muita henkilöitä kuin niitä, jotka olivat olleet läsnä kahden virkamiehen välisen välikohtauksen ajan tai osan aikaa, kun ei ollut mitään syytä ajatella, että tällaisten henkilöiden kuuleminen olisi voinut edesauttaa tosiseikkojen selvittämistä.

8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomionsa 43 kohdassa, että "painostus ja uhkaukset", joiden kohteeksi kantaja väittää joutuneensa ja joita ei ollut kiistetty, olivat sisällöltään erilaisia eri osapuolten kertomuksissa. Mikään ei myöskään tukenut sitä, että erillisillä selvitystoimilla olisi paremmin voitu selvittää niiden sisältö. Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli hylännyt tätä koskevat perustelut.

9 Nimittävän viranomaisen menettelyssä käyttämän ajan osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomionsa 46 kohdassa, että välikohtauksen ja nimittävän viranomaisen lopullisten päätösten välillä oli kulunut kaiken

kaikkiaan kolme ja puoli kuukautta. Tällä välillä nimittävä viranomainen oli päättänyt aloittaa tosiseikkoja koskevan selvitysmenettelyn, tehnyt selvityksen ja toimittanut kurinpitomenettelyn kumpaakin välikohtauksen osapuolta vastaan.

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli tällä perusteella katsonut, ettei nimittävän viranomaisen voitu katsoa puuttuneen asiaan liian myöhään ja näin rikkoneen henkilöstösääntöjen 24 artiklan ensimmäistä kohtaa.

11 Sen osalta, oliko nimittävä viranomainen selvityksen päätteeksi tietoisena kaikesta asiaan kuuluvasta tehnyt asianmukaiset johtopäätökset harkintavaltaansa ylittämättä (asia T-59/92, Caronna v. komissio, tuomio 26.10.1993, Kok. 1993, s. II-1129, 64 kohta), ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuomionsa 48 ja 49 kohdassa todennut, että vaikka sitä ei ollut kiistetty, että K oli esittänyt riidanalaisia ilmauksia, asian oikeudenkäyntiaineistosta käy kuitenkin ilmi, ettei nimittävällä viranomaisella ollut selvityksen perusteella mahdollisuutta määritellä, missä määrin kumpikin osapuoli oli vastuussa välikohtauksesta, mikä voitiin todeta todistajien kuulemisesta laadituista pöytäkirjoista. Näin ollen nimittävä viranomainen oli perustellusti ja harkintavaltaansa ylittämättä voinut hylätä kantajan avustamisvaatimuksen ja päättää välikohtauksen vuoksi K:ta vastaan aloitetun kurinpitomenettelyn seuraamuksia määräämättä.

12 Lisäksi valituksenalaisen tuomion 50—53 kohdassa todetaan, että kantajan esittämät perustelut eivät vaikuttaneet tähän ratkaisuun. Ensinnäkin nimittävällä viranomaisella oli oikeus selvitysmenettelyssä, jonka nimenomaisena tarkoituksena oli selvittää asian tosiseikat ja vastuukysymykset, tutkia aikaisemmat loukkauksia koskevat väitteet, jotka toinen osapuoli oli esittänyt kyseistä välikohtausta koskevien huomautustensa tueksi. Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, ettei asiakirjaväärennöksiä koskevista syytöksistä tarvinnut tehdä ratkaisua, koska riidanalaisista päätöksistä ei millään tavoin käy ilmi, että mainitut asiakirjat olisivat vaikuttaneet nimittävän viranomaisen päätöksentekoon. Kolmanneksi tuomioistuin on katsonut, että nimittävä viranomainen on tehnyt riitautetun päätöksensä tilanteessa, jossa tosiseikoista ja vastuukysymyksistä on ollut mahdoton saada täyttä varmuutta. Näin ollen nimittävän viranomaisen toteamus kantajan kielteisestä asenteesta sovitteluratkaisun löytämiseksi on katsottava ainoastaan lisäperusteeksi.

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomionsa 54 kohdassa työtehtävästä kieltäytymisen osalta, joka nimittävän viranomaisen mukaan oli syynä välikohtaukseen, että käsiteltävä kumoamiskanne koski kantajan avustamisvaatimuksen hylkäävää päätöstä nro 8543 eikä suinkaan työtehtävästä kieltäytymisen selvittämistä koskevaa kirjettä nro 8544. Työtehtävästä kieltäytymisen tutkiminen kuului ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle vain siltä osin kuin nimittävän viranomaisen 1.7.1994 antamassa vastauksessa, jolla kantajan valitus hylättiin, todettiin, että "se, että 25.11.1993 sattunut välikohtaus alkoi sen jälkeen kun te olitte varsin epäuskottaviin syihin vedoten kieltäytynyt kääntämästä tekstiä K:n pyynnöstä, mutta teitte käännöstyön kuitenkin vastalauseitta F:n pyynnöstä, mikä myös voidaan ottaa huomioon asiaa arvioitaessa". Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että oikeudenkäyntiaineistosta käy ilmi, että kantaja ei ollut suostunut suorittamaan työtehtävää, jota hänen esimiehensä oli häneltä pyytänyt. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kuten myös nimittävä viranomainen oli korostanut, kantaja ei ollut esittänyt päteviä syitä, joihin hänen kieltäytymisensä voisi perustua. Kantajan kotitöitä (kantajan istunnossa mainitsemaa pyykinpesua ja silittämistä) ei voida pitää pätevinä perusteluina. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, ettei kantaja voinut vedota myöskään lomapäiviinsä, koska hän ei ollut niitä siihen mennessä anonut eikä pitänyt ja koska hän oli juuri välikohtausta edeltäneellä viikolla pitänyt kolme lomapäivää. Tuomioistuin totesi huimausväitteen osalta, ettei kantaja ollut toimittanut lääkärintodistusta. Kantajan ehdotusta käännöksen siirtämisestä jonkin toisen virkamiehen tehtäväksi ja jonkin toisen vähemmän kiireisen tehtävän osoittamisesta hänelle itselleen ei myöskään voida ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan pitää pätevänä perusteena työtehtävästä kieltäytymiselle, koska se johtaisi työtehtävien epätasaiseen jakautumiseen jaoston virkamiesten kesken, vaikka kysymys voidaankin perustellusti esittää esimiehelle. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisäksi todennut, että kantaja oli häntä kuultaessa vakuuttanut, ettei hänellä "ollut mitään tekemistä" välikohtausta edeltäneiden päivien aikana. Valituksenalaisen tuomion 57 ja 58 kohdassa on edellä esitetyn perusteella todettu, ettei nimittävän viranomaisen voida katsoa rikkoneen henkilöstösääntöjen 24 artiklan ensimmäistä kohtaa, joten kumoamisvaatimukset oli hylättävä.

14 Kantajan toisen kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 61 kohdassa, että koska ensimmäistä kanneperustetta tutkittaessa ei ollut ilmennyt, että tilintarkastustuomioistuin olisi laiminlyönyt henkilöstösääntöjen 24 artiklan mukaista avunantovelvoitettaan, kantajan korvausvaatimus avustamisvaatimuksen hylkäämisestä aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä oli hylättävä perusteettomana.

15 Kantajan esittämästä kolmannesta kanneperusteesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa, että tuomioistuin voi työjärjestyksensä 113 artiklan mukaisesti "milloin tahansa omasta aloitteestaan tutkia, onko asia jätettävä tutkimatta ehdottoman prosessinedellytyksen puuttumisen vuoksi". Näin ollen, ilman että olisi erikseen ollut tutkittava tilintarkastustuomioistuimen vastauksessaan esittämän prosessinedellytyksen puuttumista koskevan väitteen luonnetta uutena väitteenä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi voivansa tutkia, oliko kantajan kanne otettava tutkittavaksi.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tuomionsa 69 kohdassa, että kantaja ei ole näyttänyt turvautuneensa kaikkiin sisäisiin oikeussuojakeinoihin. Lisäksi tuomioistuin on katsonut, ettei kantaja ollut esittänyt mitään sellaista, jonka perusteella olisi syytä epäillä Luxemburgin oikeusjärjestelmän oikeusturvakeinojen riittävyyttä. Vaikka se, että kanteella haastettu henkilö oli muuttanut ilmoittamatta siitä toimivaltaisille viranomaisille, saattaakin vaikeuttaa oikeudenkäyntimenettelyn vireille saantia, se ei merkitse sitä, että olisi syytä epäillä oikeusturvakeinojen riittävyyttä. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 70 kohdassa todennut, että henkilöstösääntöjen 24 artiklan toisen kohdan perusteella esitetty, K:n loukkaavista lausumista kantajalle aiheutuneeseen henkiseen kärsimykseen perustunut korvausvaade oli jätettävä tutkimatta.

17 Oikeudenkäyntikulujen korvaamisvaatimuksen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tuomionsa 73 kohdassa, että työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asian hävinnyt asianosainen velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 88 artiklan mukaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan. Työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa todetaan kuitenkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi velvoittaa asian voittaneen osapuolen korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jotka tuomioistuin katsoo asianosaisen tarpeettomasti tai haitantekona aiheuttaneen toiselle asianosaiselle.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut tapauksen olosuhteet ja erityisesti kyseessä olleen välikohtauksen sisältö, menettelyn vaiheet sekä kantajan asenne huomioon ottaen ja koska nimittävä viranomainen ei ole saanut täyttä selvyyttä asian tosiseikoista ja vastuusuhteista, että työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohtaa oli sovellettava ja velvoitettava kantaja korvaamaan oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan.

Osapuolten vaatimukset ja niiden perusteet

19 Dimitriadis vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamo määrätään liittämään valituksen aineistoon 8.2.1996 toimitetusta suullisesta käsittelystä tehdyt pöytäkirjat, osapuolten asianajajien lausunnot ja F:n todistajanlausunnosta asiassa T-326/94, Dimitriadis vastaan tilintarkastustuomioistuin (tuomio 15.5.1996, Kok. H. 1996, s. I-A-217 ja II-613) tehty pöytäkirja ja että valituksenalainen tuomio kumotaan kokonaan tai ainakin tietyiltä osin. Lisäksi kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee asian aineellisesti ja että tilintarkastustuomioistuin velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut sekä valituksen että ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen osalta.

20 Valituksensa tueksi valittaja esittää kahdeksan valitusperustetta, jotka perustuvat

— ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa toimitetun käsittelyn menettelyvirheisiin;

— henkilöstösääntöjen 24 artiklan rikkomiseen;

— tosiseikkojen arvioinnissa tapahtuneeseen oikeudelliseen virheeseen;

— puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen;

— vastuusuhteiden vahvistamisessa tapahtuneeseen virheeseen;

— yhteisön oikeuden rikkomiseen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivallan puuttumiseen;

— henkiseen kärsimykseen perustuvan korvausvaateen hylkäämisessä tapahtuneeseen oikeudelliseen virheeseen;

— olennaiseen menettelymääräyksen rikkomiseen.

21 Tilintarkastustuomioistuin vaatii, että valitus jätetään tutkimatta tai hylätään perusteettomana.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi valituksesta

22 Yhteisöjen tuomioistuin toteaa aluksi, että Dimitriadisin pyytämiin asian selvittämistoimiin ei tarvitse ryhtyä. Asiassa C-8/95 P, New Holland Ford vastaan komissio, 12.6.1997 antamassaan määräyksessä (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, 10 kohta) yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että missään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työtä järjestävissä määräyksissä ei velvoiteta pöytäkirjaamaan istuntoja kokonaisuudessaan. Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan 8.2.1996 pidetyn suullisen käsittelyn pöytäkirjoilla ei ole merkitystä sen tehtäväksi kuuluvan nyt käsiteltävänä olevan valituksen selvittämisessä.

23 Valituksen aiheellisuutta käsiteltäessä on muistettava, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaan tuomioistuin voi halutessaan milloin tahansa hylätä valituksen kokonaan tai osittain perustellulla määräyksellä, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

24 Lisäksi yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan muutosta yhteisön tuomioistuimelta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja muutoksen haun perusteena voi olla vain yhteisön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen puuttuva toimivalta, asian käsittelyssä yhteisön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut oikeudenkäyntivirhe, joka on hakijan etujen vastainen, tai yhteisön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut yhteisön oikeuden rikkominen.

25 Valittajan ensimmäinen väite koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi arvioinut asian aivan toisin, jos se olisi ottanut huomioon Luxemburgin oikeusjärjestelmän oikeusturvakeinojen tehottomuuden. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole valittajan mukaan myöskään ottanut huomioon F:n todistajanlausuntoa edellä mainitussa asiassa T-326/94, eli sitä, että F oli myöntänyt sanoneensa valittajalle, että ellei tämä peruuta avustamisvaatimustaan, valittaja siirrettäisiin yhteisöjen tuomioistuimeen huonon arviointikertomuksen perusteella. Valittajan mukaan tästä todistajanlausunnosta käy ilmi, että vastaajan vastaukseensa liittämä lausunto on valheellinen. Vastaaja on valittajan mukaan lisäksi liittänyt oikeudenkäynnin asiakirjoihin K:n vaimon S:n lausunnon, jonka mukaan S ei ole soittanut valittajan vaimolle pyytääkseen tältä anteeksi, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt valittajan puolison lausunnon, josta ilmenee S:n lausunnon valheellisuus. Valituksenalaisessa tuomiossa ei kuitenkaan millään tavoin viitata näihin seikkoihin. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt täysin huomiotta tosiseikat, joiden perusteella oli ilmeistä, että vastaajan asiakirja-aineistoon liittämät lausunnot olivat valheellisia, minkä vuoksi valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen puolueettomuus ja objektiivisuus ovat kärsineet. Lisäksi valittajan avustajan pyyntö tilintarkastustuomioistuimen entisen jäsenen A:n kuulemisesta on hylätty. Koska näiden väitteiden huomioon ottaminen olisi johtanut toisenlaiseen ratkaisuun, valittaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalainen tuomio on kokonaan tai osittain kumottava.

26 Valitus ei kuitenkaan voi perustua muille kuin oikeussääntöjen rikkomista koskeville väitteille, eli tosiseikkojen arviointi ei voi olla valituksen kohteena. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on yksin toimivaltainen vahvistamaan asian tosiseikat, ellei sen tekemiä toteamuksia koskeva aineellinen virheellisyys johdu sille toimitetusta oikeudenkäyntiaineistosta, sekä arvioimaan tosiseikkojen oikeudellisen merkityksen. Sen jälkeen kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vahvistanut tosiseikat tai arvioinut ne, yhteisöjen tuomioistuimella on perustamissopimuksen 168 a artiklan nojalla valta tutkia tosiseikkojen oikeudellinen luonnehdinta ja ne oikeudelliset johtopäätökset, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt luonnehdintansa perusteella (ks. asia C-19/95 P, San Marco v. komissio, määräys 17.9.1996, Kok. 1996, s. I-4435, 39 kohta).

27 Yhteisöjen tuomioistuimen on siis tutkittava, onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen hyväksymät todisteet kerätty asianmukaisesti ja onko yleisiä oikeusperiaatteita ja asiassa sovellettavia menettelysäännöksiä todistustaakasta ja todistamisesta noudatettu (ks. em. asia San Marco, tuomion 40 kohta). Ensimmäisen

oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 66 artiklan 1 kohdan sanamuodosta seuraa kuitenkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on periaatteessa toimivaltainen arvioimaan sille esitettäväksi tarjottujen todisteiden merkityksen asiassa, kun se määrää asianmukaisina pitämistään selvittämistoimista.

28 Käsiteltävänä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 42 ja 43 kohdassa perustellusti katsonut, että sellaisten henkilöiden todistajanlausunnot, jotka eivät olleet läsnä kahden virkamiehen välillä sattuneessa välikohtauksessa, eivät voineet edesauttaa tosiseikkojen selvittämistä ja ettei selvittämistoimenpiteiden määräämisellä voitaisi selvittää Dimitriadisiin kohdistuneen painostuksen ja uhkausten sisältöä. Lisäksi on todettava, että väite koskee asiakysymystä.

29 Koska ensimmäinen väite on osaksi sellainen, ettei se täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, ja osaksi sellainen, ettei se ole selvästikään perusteltu, se on hylättävä.

30 Toisen väitteensä osalta valittaja esittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio on välittömässä ristiriidassa yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Katsoufros vastaan yhteisöjen tuomioistuin antaman tuomion kanssa. Valittajan mukaan käsiteltävänä olevassa asiassa on kyse samanlaisesta tilanteesta kuin mainitussa tuomiossa eli toisen virkamiehen kunnian ja maineen loukkaamisesta sekä täydestä näytöstä loukkauksen olemassaolon osalta. Näin ollen valittaja katsoo, että vastaajalla oli lakiin perustuva velvollisuus ryhtyä K:n nähden aiheellisiin toimenpiteisiin valittajan suojaamiseksi uusilta herjauksilta. Lisäksi valittaja väittää, että sen selvittäminen, mikä oli eri osapuolten vastuu välikohtauksesta, ja sitä koskeva epävarmuus eivät ole sidoksissa valituksen kohteeseen eikä niiden perusteella voida perustella sitä, että nimittävä viranomainen kieltäytyi ryhtymästä aiheellisiin toimenpiteisiin valittajan esimiehen esittämien herjausten osalta. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ohittanut riita-asian kohteen eli avustaviin toimiin ryhtymisen ja käsitellyt sen sijaan eri osapuolten välistä vastuunjakoa.

31 Tältä osin on todettava, että asiassa Katsoufros vastaan yhteisöjen tuomioistuin annetun tuomion 16 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin on täsmentänyt, että vaikka hallintoviranomaisilla on oikeuskäytännön mukaan yksikön järjestyksen ja työrauhan vaarantuessa velvollisuus puuttua riittävän voimakkaasti asioiden kulkuun ja niiden on vastattava tosiseikkojen selvittämisestä ja oikeiden johtopäätösten tekemisestä tietoisena kaikesta asiaan liittyvästä, viranomainen ei voi ryhtyä kurinpitotoimiin virkamiestä vastaan ellei suoritettavaksi määrättyjen selvittämistoimien perusteella voida varmuudella osoittaa, että kyseinen virkamies on käytöksellään vaarantanut yksikön moitteettoman toiminnan tai loukannut toisen virkamiehen kunniaa taikka mainetta.

32 Vaikka mainittujen ilmaisujen käyttäminen olikin epäilemättä tuomittavaa, on kuitenkin selvää, että K oli yrittänyt esittää valittajalle anteeksipyyntönsä, kuten valituksenalaisen tuomion 11 kohdassa todetaan. Nimittävä viranomainen ei myöskään kyennyt suoritetun selvityksen perusteella päättämään, missä määrin osapuolet olivat vastuussa välikohtauksesta, minkä vuoksi se on mainitun tuomion 49 kohdassa täysin perustellusti ja harkintavaltaansa ylittämättä hylännyt valittajan avustamisvaatimuksen ja päättänyt seuraamuksia määräämättä kurinpitomenettelyn, joka oli aloitettu K:ta vastaan nimenomaisesti kyseisen välikohtauksen vuoksi.

33 Valituksen toinen valitusperuste on siis hylättävä ilmeisen perusteettomana.

34 Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja toteaa, että valituksenalaisen tuomion 43 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on erehtynyt oikeuskysymyksissä, sillä sen olisi pitänyt päättää, oliko F:n ja vastaajan pääsihteerin lausumilla todella uhkailtu valittajaa, eikä vain todeta, että lausumia ei sinänsä asetettu kyseenalaisiksi mutta että asianomaiset henkilöt olivat esittäneet niiden sisällöstä ristiriitaisia käsityksiä. Valittaja katsoo, että F:n edellä mainitussa asiassa T-326/94 antaman lausunnon jälkeen ei voinut enää vallita epäselvyyttä siitä, olivatko esitetyt uhkaukset todellisia, eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voinut olla epätietoinen näin tärkeästä seikasta, koska valittaja oli vedonnut uhkauksiin, jotka olivat sellaisenaan nimittävän viranomaisen avunantovelvoitteen vastaisia ja perustivat nimittävälle viranomaiselle korvausvelvollisuuden.

35 Tältä osin on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan se, kuinka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi sille esitettyjä todisteita, ei ole oikeuskysymys, joka sellaisenaan kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen valvontavaltaan, todisteiden väärentämistilannetta lukuun ottamatta (ks. asia C-53/92 P, Hilti v. komissio, tuomio 2.3.1994, Kok. 1994, s. I-667, 42 kohta).

36 Koska valittaja kiistää ensimmäisen oikeusasteen arvion tietyistä todisteista, jotka sille esitettiin F:n ja tilintarkastustuomioistuimen pääsihteerin valittajaan kohdistamista uhkauksista, kolmas valitusperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

37 Neljännessä valitusperusteessaan valittaja katsoo, että se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt nimittävän viranomaisen päätöksen jättää kuulematta kahta todistajaa, jotka valittaja oli istunnossa maininnut, merkitsee yhteisön oikeuden rikkomista, koska sen johdosta nimittävä viranomainen voi valita kuultavakseen haluamansa todistajat ja jättää perusteluitta kuulematta todistajat, jotka asianomainen on maininnut. Tällainen kanta antaisi nimittävälle viranomaiselle mahdollisuuden mielivaltaisesti sivuuttaa todistajat, jotka eivät olleet paikalla valituksenalaisen välikohtauksen aikana, ja vääristää tällä tavoin todisteita tai sivuuttaa tietyt todisteiden osat laillisten tai lainvastaisten tavoitteidensa perusteella. Lisäksi nimittävältä viranomaiselta apua pyytävältä henkilöltä evättäisiin mahdollisuus osoittaa väitteidensä totuudenmukaisuus, mikä rikkoisi selvästi ja ilmeisesti puolustautumisoikeuksia.

38 Tältä osin on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamusten perusteella ne kaksi todistajaa, joihin valittaja oli vedonnut, eivät olleet läsnä välikohtauksen aikana (koko välikohtauksen ajan tai edes osan aikaa), minkä vuoksi tuomioistuin saattoi perustellusti todeta tuomionsa 42 kohdassa, ettei heidän todistajanlausunnollaan voitu edesauttaa tosiseikkojen selvittämistä.

39 Viidennessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että riita-asian kohteena olevan välikohtauksen vastuusuhteet on selvitettävä avustamisvaatimusta koskevassa menettelyssä ja että selvitys on rajoitettava vain sen välikohtauksen tutkimiseen,

jota avustamisvaatimus koskee, eikä sitä olisi saanut ulottaa nimittävän viranomaisen esittämiin huomattavasti vanhempia tapahtumia koskeviin syytöksiin, joilla ei ollut mitään yhteyttä avustamisvaatimukseen. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion 51 kohdassa tehty arvio niistä aiemmista väitteistä, jotka koskivat valittajan työstä kieltäytymistä, on välittömässä ristiriidassa henkilöstösääntöjen 24 artiklan kanssa, jonka mukaan yhteisöjen on avustettava virkamiestä. Valittaja katsoo, että vaikka oletettaisiin, että väitteet ovat totuudenmukaisia, niillä ei millään tavoin voida oikeuttaa kieltäytyjään kohdistettuja loukkauksia.

40 Tältä osin riittää, kun todetaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut perustellusti katsoa, että avustamisvaatimuksen kohteena ollutta välikohtausta ei voitu käsitellä irrallaan muista tapauksista.

41 Välikohtauksessa osallisina olleiden henkilöiden vastuuta on tarkasteltava heidän välikohtausta edeltävän ja sitä seuranneen käyttäytymisen valossa.

42 Näin ollen viides valitusperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

43 Kuudennessa valitusperusteessaan valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kanta, jonka mukaan valittaja oli kieltäytynyt työtehtävästä 25.11.1993 sattuneen välikohtauksen aikana, on kumottava useistakin eri syistä.

44 Ensinnäkin, jos valittaja olisi kieltäytynyt työtehtävästä, hänen esimiehensä olisi laillisuusperiaatteen nojalla pitänyt noudattaa säädettyä menettelyä, jonka mukaan hänen olisi pitänyt siirtää asia käännösosaston päällikön käsiteltäväksi eikä omavaltaisesti ratkaista tilannetta loukkaamalla alaistaan. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin näyttää tosin välillisesti mutta selvästi hyväksyvän sen, että työtehtävästä kieltäytyminen oikeuttaa loukkauksien esittämisen, eikä nimittävä viranomainen voi näin ollen ryhtyä toimiin loukatun henkilön suojelemiseksi

tai avustamiseksi loukkaamatta henkilöstösääntöjen 24 artiklan ensimmäistä kohtaa. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt tässä oikeudellisen virheen sivuuttamalla laillisuusperiaatteen.

45 Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan ylittänyt toimivaltansa ja oikeutensa harjoittaa oikeusvalvontaa, koska tuomionsa 54, 55 ja 56 kohdassa se tutki — määräämättä ensin tätä koskevia selvittämistoimia —, onko nimittävän viranomaisen 1.7.1994 tekemä päätös perusteltu, kun tämän päätöksen mukaan valituksenalainen välikohtaus johtui siitä, että valittaja oli kieltäytynyt työtehtävästä. Valittaja väittää, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi arvioida asiaa nimittävän viranomaisen asemesta, vaan sen on valvottava vain sitä, ettei asiassa ole kyseessä toimivallan puuttuminen, olennaisen menettelymääräyksen tai oikeussäännön rikkominen, ilmeinen arviointivirhe tai harkintavallan väärinkäyttö. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuomiossaan tehnyt oikeudellisen virheen tutkiessaan vastaajan 1.7.1994 tekemän päätöksen perustelujen sisällön.

46 Kolmanneksi valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut puolustautumisoikeuksia, koska se ei ole määrännyt valittajan asian selvittämistoimia eikä antanut valittajalle mahdollisuutta osoittaa väitteidensä totuudenmukaisuutta. Lisäksi tuomiossa on valittajan mukaan lausuttu kanteen ulkopuolisista seikoista. Koska valituksenalaisen tuomion 49 ja sitä seuraavissa kohdissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan jo katsonut perusteluksi sen, että nimittävä viranomainen on kieltäytynyt toimenpiteistä K:ta vastaan, työtehtävästä kieltäytymistä koskeva toteamus 54—56 kohdassa on turha eikä sitä ole edes asiassa vaadittu. Lisäksi valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisessa tuomiossa ratkaissut asiakysymyksiä, joihin sen kannanottoa ei tarvittu tai joihin sen ratkaisua ei ollut pyydetty, pelkän arvovaltansa nojalla ja näin ennakoinut edellä mainitussa asiassa T-326/94 annettavan tuomion ja luonut riskin siitä, että samoista tosiseikoista tehdään kaksi ristiriitaista päätöstä.

47 Neljänneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan rikkonut tuomarin puolueettomuuden, rauhallisen harkinnan ja objektiivisuuden periaatetta. Hän väittää, että tuomion 56 kohdassa viitataan valittajan kotitöihin, pyykinpesuun ja silittämiseen. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sivuuttanut sen valittajan esittämän väitteen, että valittajan oli huolehdittava

kahdesta alaikäisestä tyttärestään ja näin ollen myös kotitöistä, koska hänen puolisonsa työskenteli Kreikassa. Vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella olikin valta itsenäisesti arvioida vallinneita olosuhteita, se ei saanut vääristää tai muuttaa valittajan väitteitä hyökkäämällä tällä tavoin tylysti valittajaa vastaan. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että valittajan esittämät syyt eivät olleet perusteltuja, ottaen huomioon valittajan lakiin perustuva huoltovelvollisuus.

48 Lopuksi valittaja väittää, että valituksenalaisen tuomion 56 kohdassa, joka koskee valittajan lausuntoa siitä, ettei hänellä ollut mitään tekemistä välikohtausta edeltävinä päivinä, vääristetään valittajan väite. Valittaja on häntä kuultaessa sanonut, ettei hänellä ollut mitään tekemistä, koska hän oli saanut työnsä valmiiksi työtovereitaan nopeammin eikä siksi, etteikö hän olisi halunnut työskennellä. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut lisäksi kieltoa, jonka pitäisi suojata tuomioistuimelta oikeussuojaa pyytänyttä henkilöä ja joka on perustavanlaatuinen periaate niin yhteisön hallintolainkäytössä kuin kansallisessa hallintolainkäytössä. Tämän perusteella valittaja vaatii tuomion 54—57 kohdan kumoamista.

49 Työtehtävästä kieltäytymisestä, valittajan kotitöistä sekä siitä valittajan lausumasta, ettei hänellä ollut mitään tekemistä välikohtausta edeltävinä päivinä, tuomiossa tehtyjen arvioiden osalta on todettava, että tämän määräyksen 26 kohdassa esitettyjen syiden vuoksi niitä koskevan kuudennen valitusperusteen osan tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, koska kyseessä on tosiseikkojen arviointi, joka ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen valvontavaltaan. Valittajan yrityksillä muuttaa tosiseikkaa koskeva kysymys oikeudelliseksi kysymykseksi vetoamalla siihen, että tuomiossa olisi loukattu tuomioistuimen puolueettomuuden periaatetta, ei vaikuta millään tavoin tähän kantaan.

50 Sen väitteen osalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lausunut kanteen ulkopuolisista seikoista, yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön perusteella voidaan todeta, että jos jokin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen hyväksymistä kanneperusteista riittää perustelemaan tuomiolauselman, tuomiossa esitetyn jonkin toisen kanneperusteen mahdollinen virheellisyys ei missään tapauksessa vaikuta tuomiolauselmaan, joten kanneperuste, jossa vedotaan näihin virheisiin, on vaikutuksettomana hylättävä (ks. asia C-326/91 P, De Compte v. parlamentti, tuomio 2.6.1994, Kok. 1994, s. I-2091, 123 kohta).

51 Niiden väitteiden osalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi ylittänyt toimivaltansa ja valvontavaltansa rajat siltä osin kuin se esitti tuomionsa 54, 55 ja 56 kohdassa arvionsa nimittävän viranomaisen 1.7.1994 tekemästä päätöksestä, on todettava, että valitusperuste on tältä osin hylättävä perusteettomana. Vakiintuneen oikeuskäytännön perusteella on täysin selvää, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi korvata nimittävän viranomaisen tekemää arviota omallaan ja valvoa sen tekemiä arvioita, ellei kyse ole ilmeisestä arviointivirheestä (ks. yhdistetyt asiat T-160/89 ja T-161/89, Kalavros v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 13.12.1990, Kok. 1990, s. II-871), se voi kuitenkin tutkia perusteet, jotka ovat johtaneet nimittävän viranomaisen päätökseen (ks. asia 62/65, Serio v. komissio, tuomio 15.12.1966, Kok. 1966, s. 814). Näin ollen kuudennen valitusperusteen tämä osa on hylättävä selvästi perusteettomana ja koko kuudes valitusperuste on hylättävä.

52 Seitsemännessä perusteessaan valittaja katsoo, että jos valituksessa esitetyt muut perusteet hyväksytään, valituksenalaisen tuomion 59—61 kohta pitäisi myös kumota siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt valittajan vaatimuksen kärsimänsä aineettoman vahingon korvaamiseksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan perustanut päätöksensä sille, että nimittävän viranomaisen kanta oli perusteltu eikä sillä loukattu henkilöstösääntöjen 24 artiklan ensimmäistä kohtaa, eikä se näin ollen ole ottanut huomioon F:n ja E:n, joka tuolloin oli tilintarkastustuomioistuimen pääsihteeri, esittämiä herjauksia ja uhkauksia, ja se oli valituksenalaisen tuomion 43 kohdassa aliarvioinut herjausten ja uhkausten merkityksen.

53 Koska valittajan väitteet, joilla hän pyrkii osoittamaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti katsonut, että vastaaja ei ole laiminlyönyt avunantovelvoitettaan, on jo tässä määräyksessä hylätty perusteettomina tai siksi, että niiltä selvästi puuttuivat tutkittavaksi ottamisen edellytykset, aineettoman vahingon olemassaoloa ja suuruutta koskeva väite on myöskin hylättävä.

54 Valittaja katsoo kahdeksannessa valitusperusteessaan, että koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohdan säännöksissä määrätään poikkeuksesta 88 artiklan periaatteeseen, jonka mukaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa toimielinten on vastattava omista kustannuksis-

taan, ensin mainitun kohdan säännöksiä on tulkittava suppeasti. Valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan yleisin ja epämääräisin muotoiluin viitannut välikohtauksen olosuhteisiin erittelemättä työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohdan edellyttämällä tavalla, oliko kulut aiheutettu tarpeettomasti tai haitantekona. Valittaja väittää myös, ettei tuomioistuin ole tehnyt riittävällä tavalla selkoa olosuhteista, joihin se perustaa kantansa.

55 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi ensin pitänyt lausua siitä, oliko vastaajalle aiheutunut kuluja tarpeettomasti tai haitantekona, mikä ei ole tuomion 74 kohdan epäselvyyden vuoksi ollenkaan ilmeistä. Mainittu kohta jättää ilmaan valittajan kannalta epämiellyttävän epävarmuuden, eikä "sanktiolle" esitetä minkäänlaisia konkreettisia perusteita. Valittajan mukaan viittaus "välikohtauksen merkitykseen" ja "valittajan asenteeseen tilanteessa, jossa nimittävä viranomainen ei ollut kyennyt varmuudella selvittämään tosiseikkoja ja vastuusuhteita", on käsittämätön. Vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoisikin, että asialla ei juurikaan ole merkitystä, valittajan mukaan se on erittäin tärkeä, koska häntä on herjattu, uhkailtu ja loukattu. Sen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näkemyksen osalta, ettei valittaja ole missään vaiheessa osoittanut sovittelunhalua, valittaja väittää, ettei herjauksia esittänyt henkilö ole missään vaiheessa esittänyt anteeksipyyntöään ja että nimittävä viranomainen on samaan aikaan pyytänyt valittajaa antamaan anteeksi herjaajalle ja peruuttamaan vaatimuksensa ennen kuin herjaaja on esittänyt anteeksipyyntönsä.

56 Tältä osin on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan toisen kohdan mukaan muutosta ei voida hakea vain oikeudenkäyntikulujen määrän osalta tai siltä osin kuka vastaa oikeudenkäyntikuluista. Näin ollen siinä tapauksessa, että kaikki muut valitusperusteet on hylätty, valitusperuste, joka koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeudenkäyntikulupäätöksen lainvastaisuutta, on tätä artiklaa soveltaen jätettävä tutkimatta (ks. asia C-396/93 P, Henrichs v. komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. I-2611).

57 Työjärjestyksen 119 artiklaa soveltaen valitus on siis kokonaisuudessaan hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

58 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka on hävinnyt asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 70 artiklan mukaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan. Työjärjestyksen 122 artiklan nojalla 70 artiklaa ei kuitenkaan voida soveltaa toimielimien virkamiesten tai muuhun henkilöstöön kuuluvien tekemiin valituksiin. Koska Dimitriadisin valitus on hylätty, hänet velvoitetaan korvaamaan asian käsittelystä yhteisöjen tuomioistuimessa aiheutuneet kulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 16 päivänä lokakuuta 1997.

R. Grass — kirjaaja

R. Schintgen — toisen jaoston puheenjohtaja